RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 117.150 van 18 maart 2003
in de zaak A. 82.503/XII-1864.

In zake : Jean-Marie DEMEYER,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Lindemans,
kantoor houdende te Brussel,
Keizerslaan 3

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Marie Demeyer op 15 februari 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 december 1998 van de Vlaamse reaffectatiecommissie waarbij zijn bezwaarschrift tegen zijn reaffectatie aan het koninklijk atheneum te Laken wordt verworpen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op de beschikking van 7 mei 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. Honnay, die loco advocaat D. Lindemans verschijnt voor verzoeker, en van advocaat H. Vermeire, die loco advocaat P. Devers verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

Verzoeker is vast benoemd leraar algemene vakken secundair onderwijs (GLSO wetenschappen - aardrijkskunde) aan het KTA Moeskroen, hoedanigheid waarin hij met ingang van 1 september 1992 gedeeltelijk en vanaf 1 september 1993 volledig ter beschikking wordt gesteld wegens ontstentenis van betrekking.

Met een formulier PERS 6 van 9 november 1993 deelt het KTA Moeskroen de centrale onderwijsadministratie mede dat verzoeker per 15 september 1993 te Faulx-les-Tombes (gemeente Gesves) woont.

Tijdens het schooljaar 1996-1997 wordt verzoeker door de zonale en de interprovinciale reaffectatiecommissie gereaffecteerd naar het KTA Diksmuide, respectievelijk het KTA Etterbeek.

In beide gevallen aanvaardt de commissie een door verzoeker ingediend bezwaarschrift, gesteund op de toepassing van artikel 45, 1., van het besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992 betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reaffectatie, de wedertewerkstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage (hierna : het reaffectatiebesluit).

Tijdens het schooljaar 1997-1998 wijst de interprovinciale reaffectatiecommissie verzoeker een betrekking aan de KH Brussel toe.

Verzoekers bezwaar wordt door de interprovinciale reaffectatiecommissie op dezelfde grond ingewilligd als voor het vorig schooljaar.

Voor het schooljaar 1998-1999 krijgt verzoeker van de interprovinciale reaffectatiecommissie een betrekking aan het KA Laken toegewezen.

Een bezwaarschrift van verzoeker aan de interprovinciale reaffectatiecommissie wordt door die commissie op een ongekende datum verworpen om reden “dat er onvoldoende grond is om de reaffectatie in te trekken”.

Bij schrijven van 8 december 1998 dient verzoeker bij de Vlaamse reaffectatiecommissie nog een bijkomend bezwaarschrift in waarin hij uiteenzet dat de heen- en terugreis van zijn verblijfplaats tot de school minstens 5 uur 30 minuten duurt.

Met een ter post aangetekend schrijven van 21 december 1998 wordt verzoeker tenslotte van de thans bestreden beslissing in kennis gesteld, en dit in de navolgende bewoordingen :

> “De Vlaamse reaffectatiecommissie heeft tijdens haar vergadering van 10 december 1998, krachtens het Besluit van de Vlaamse Regering van 29 april 1992 betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reaffectatie, de wedertewerkstelling, en de toekenning van wachtgeld of wachtgeldtoelage, beslist het bezwaarschrift uitgaande de hr Jean-Marie Demeyer, tegen zijn reaffectatie aan het KA Laken, Karel Bogaertstraat 4 te 1020 Laken, te verwerpen, en dit op basis van de RVA-regelgeving, zoals vermeld in art. 45 § 1 van hogervermeld besluit”;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker een enig middel put uit de schending van artikel 45, 1° van het reaffectatiebesluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992, van artikel 25 van het ministerieel besluit van 26 november 1991 houdende de toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering, van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, doordat de Vlaamse reaffectatiecommissie van oordeel is dat een dagelijkse verplaatsing van minstens vijf uur en dertig minuten geen voldoende reden is voor het niet-aanvaarden van een reaffectatie, terwijl de reglementering van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, waarnaar het betreffende artikel van het reaffectatiebesluit uitdrukkelijk verwijst, een criterium van vier uur hanteert en terwijl in het verleden in gelijkaardige gevallen wel een beslissing in het voordeel van dezelfde verzoeker werd genomen, doordat de genomen beslissing in genen dele duidelijk maakt hoe de RVA-reglementering ertoe moet leiden dat het bezwaarschrift

van verzoeker verworpen dient te worden en doordat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze een antwoord wordt gegeven op de bezwaren die verzoeker heeft geformuleerd, terwijl bestuurshandelingen met individuele strekking in die mate gemotiveerd dienen te zijn dat zij de betrokkene toelaten een inzicht te verwerven in de achtergronden van deze handelingen en zich eventueel ertegen te verweren;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker blijkens zijn betoog weet naar welke regelgeving artikel 45, 1., van het reaffectatie-besluit verwijst en weet dat hem het verwijt wordt gemaakt zijn domicilie te hebben gevestigd "in het hart van Wallonië", zodat verzoeker het hoofdmotief en de juridische grondslag van de aangevochten beslissing goed kent; dat de verwerende partij vervolgens stelt :

> "Wie zijn woonplaats zodanig wijzigt -met name onmiddellijk volgend op zijn gehele terbeschikkingstelling- dat een tewerkstelling in het onderwijs gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap, in die Gemeenschap, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (de regio die vanuit de woonplaats van verzoeker nog het best te bereiken is) inbegrepen, binnen de voorafgaande bepalingen, zoals is gebleken, altijd onmogelijk is, kan zich, ook al zou het bepaalde onder §2 van het artikel 25 van het M.B. van 26 november 1991 niet gelden -quod non in huidig geval- op die regeling niet (meer) beroepen (Arbeidshof Brussel, 2 februari 1984, A.R. 14.833, niet gepubliceerd) : de betrokkene staat dan voor de keuze ofwel zich voorzien van eigen vervoermiddelen die hem toelaten beschikbaar te blijven voor alle aangeboden betrekkingen binnen de wettelijk bepaalde grenzen, ofwel afstand doen van zijn arbeidswereld en de daaraan verbonden voordelen.
>
> Maakt verzoeker gebruik van een eigen vervoermiddel, zelfs maar tot aan het station van Namur, dan bestaat er geen twijfel over dat de hier aangeboden betrekking kon bereikt worden en dat de terugkeer naar huis verzekerd was binnen reglementaire grenzen van de duur voornoemd";

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord dupliceert dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, wanneer enerzijds wordt verwezen naar de RVA-reglementering waarin een verplaatsing van meer dan vier uur als onredelijk wordt bestempeld terwijl anderzijds een reistijd van om en bij de zes uur te dezen zonder verdere verklaring wel degelijk aanvaardbaar wordt geacht; dat het verzoeker ook een raadsel is hoe de verwerende partij uit artikel 25 van het ministerieel besluit van 26 november 1991 een verplichting kan afleiden om zich een persoonlijk vervoermiddel aan te schaffen of om duidelijk te maken op welke wijze de specifieke omstandigheden van de woonplaats van verzoeker een toepassing van datzelfde artikel 25, § 2, mogelijk zou maken; dat hij daarbij opmerkt dat zulks alleszins niet gebeurde in de overwegingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing;

Overwegende dat beslissingen zoals de onderwerpelijke beslissingen zijn waarbij de Vlaamse reaffectatiecommissie, op bezwaarschrift van het betrokken personeelslid, in laatste aanleg over diens reaffectatie oordeelt en beslist, beslissingen die derhalve in de plaats komen van de reaffectatiebeslissing die reeds door de daartoe bevoegde reaffectatiecommissie -in casu de interprovinciale- werd genomen; dat dit inhoudt dat de beroeper moet worden vergund dat aan zijn zaak een nieuw onderzoek wordt gewijd, onderzoek dat uiteraard met de bezwaren van het betrokken personeelslid rekening dient te houden en moet resulteren in een eindbeslissing, die gesteund moet zijn op in rechte zowel als in feite aanvaardbare motieven; dat slechts in die hypothese aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokken zaak procedureel zowel als inhoudelijk de aandacht heeft gekregen die ze op grond van de regelgeving terzake verdient;

Overwegende dat de thans bestreden beslissing van de Vlaamse reaffectatiecommissie blijkt te zijn genomen met toepassing van artikel 45, 1, van het reaffectatiebesluit; dat dit artikel in het hier bedoelde onderdeel luidt als volgt :

> "De geldige redenen voor het niet aanvaarden van een reaffectatie en wedertewerkstelling zijn de volgende :
> 1° Wanneer het gereaffecteerde of weder tewerkgesteld personeelslid de tewerkstellingsplaats niet kan bereiken binnen de grenzen vastgelegd in de reglementering van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening";

Overwegende dat artikel 25, §§ 1 en 2, van het door partijen bedoelde ministerieel besluit van 26 november 1991 bepaalt wat volgt :

> "§ 1 Een dienstbetrekking wordt als niet passend beschouwd indien zij een gewone dagelijkse afwezigheid uit de gewone verblijfplaats ten gevolge heeft van meer dan 12 uur of indien de dagelijkse duur van de verplaatsing meer dan 4 uur bedraagt.
> Om de duur van de afwezigheid en van de verplaatsing te bepalen wordt rekening gehouden met de gemeenschappelijke vervoermiddelen en eventueel met de persoonlijke vervoermiddelen die de werknemer normaal kan gebruiken.
> § 2 De duur van de afwezigheid en van de verplaatsing mag langer zijn dan de in § 1 bepaalde duur, wanneer ingevolge de gebruiken van de streek en de mobiliteit van de arbeidskrachten, de werknemers van de streek gewoonlijk lange verplaatsingen moeten doen om hun dienstbetrekking te vervullen";

Overwegende dat het enige aan de Raad bekende motief voor de bestreden beslissing, zoals het in de brief van 21 december 1998 aan verzoeker is verwoord, blijkt te zijn dat ze is genomen "op basis van de RVA-regelgeving, zoals vermeld in art. 45 § 1 van hogervermeld besluit"; dat uit die enkele bewoordingen niet blijkt op grond van welke redengeving of berekening de bedoelde

tewerkstellingsplaats volgens de Vlaamse reaffectatiecommissie wel degelijk kan worden bereikt binnen de grenzen vastgelegd in de reglementering van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening; dat, nog anders gesteld, verzoeker in het ongewisse wordt gelaten of en hoe toepassing wordt gemaakt van § 1 van artikel 25 van het ministerieel besluit van 26 november 1991 -de afwezigheid uit de gewone verblijfplaats van meer dan 12 uren, of een dagelijkse verplaatsing van meer dan 4 uur-, dan wel of eerder gesteund wordt op § 2 van diezelfde regeling, gezien de eerder specifieke omstandigheden van de woonplaats van verzoeker, laat staan of aan verzoeker daarbij een misbruik wordt verweten, al dan niet terecht, van zijn woonstkeuze; dat de bestreden beslissing over dit alles geen uitsluitsel geeft; dat, door aldus te handelen, de verwerende partij verzoeker de mogelijkheid ontneemt met kennis van zaken de motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt en waaruit ook kan blijken waarom zijn bezwaarschrift thans wel en vroeger niet werd verworpen, voor de Raad van State in rechte te betwisten; dat evenmin de Raad van State door die handelwijze wordt vergund de wettelijkheid van de bestreden bestuurshandeling, inzonderheid dan de deugdelijkheid van de eraan ten grondslag liggende motieven, zowel als de inachtneming van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur te onderzoeken; dat het enig middel derhalve in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 10 december 1998 van de Vlaamse reaffectatiecommissie waarbij het bezwaarschrift van Jean-Marie Demeyer tegen zijn reaffectatie aan het Koninklijk Atheneum te Laken wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. D. VERBIEST, kamervoorzitter,

	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**